

Arrest

nr. 180 423 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* de advocaten DESENFANS C. en BROCORENS A.-L. verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat geen geloof kan gehecht worden aan de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid (o.a. wegens een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen) en zijn relatie met O. R. Voorts poogde verzoeker de Belgische asielinstanties initieel voor te

liegen betreffende zijn verblijf in Denemarken en heeft hij pas meer dan zes jaar na zijn aankomst in België een asielaanvraag ingediend.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad merkt op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Deze vaststelling ondermijnt verzoeker zijn asielrelaas.

Verzoeker haalt aan dat het louter verwijzen naar algemene informatie over de corruptie in Kameroen niet voldoet om de neergelegde documenten te verwijten. De Raad merkt op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat Kameroen behoort tot de meest corrupte landen ter wereld, corruptie er voorkomt in alle lagen van de maatschappij, de uitgifte van Kameroense documenten tegen betaling te verkrijgen zijn, dat corruptie alomtegenwoordig is in de Kameroense pers en het mogelijk is om tegen betaling artikels met een valse inhoud te laten verschijnen (dit in het bijzonder in het kader van asielaanvragen die in het buitenland worden ingediend door personen van Kameroense nationaliteit), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst, algemene mensenrechtenrapporten en (internet)artikelen (stuk 3) dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst of naar rapporten, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeker zijn asielrelaas, te ontcrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kameroen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 oktober 2016, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wenst neer te leggen en dat de toegevoegde foto's en de verklaring van haar Kameroense partner haar geaardheid bevestigen. Verzoekende partij is van oordeel dat in de bestreden beslissing tekort door de bocht wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan haar homoseksuele geaardheid. Verzoekende partij wijst er op dat zij zich pas op 34-jarige leeftijd bewust werd van haar geaardheid. Zij verklaart dit door te wijzen op het feit dat het niet evident is om dit te erkennen wanneer je uit een land komt waar streng wordt opgetreden tegen homo's en het feit dat zij geprobeerd heeft om normaal te leven.

Verzoekende partij legt middels de ter terechtzitting bijgebrachte aanvullende nota, waarin ze o.a. stelt verschillende partners te hebben waarmee zij seksuele relaties heeft en uitgaat, dat haar seksuele oriëntatie waarachtig is en zij in de onmogelijkheid is deze te verbergen, en dat de door haar bijgebrachte foto's een aanvullend bewijs zijn van haar seksuele oriëntatie, verschillende stukken neer die zij in de bijgevoegde inventaris aanduidt als volgt:

- “1. Foto's van verzoeker en zijn partner*
- 2. verklaring van partner J. (ook op foto's)*
- 3. verklaring van C.L. (vorige partner, nog wel werkgever)*
- 4. Origineel schrijven van Arc en Ciel*
- 5. bevestiging van homosexualiteit door vriend*
- 6. origineel van schrijven van vriend in Cameroun*
- 7. uittreksel van krant ivm vervolging van homoseksuelen (waarin (...) verzoeker wordt vermeld)*
- Is opiniestuk van evangelist die stelt dat hij een lange gevangenisstraf verdient (gepubl 2016)*
- 8. opiniestuk van (...) (origineel al neergelegd)*
- 9. e-mails van MacLiège (homosex. Organisatie).”*

De Raad wijst erop dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Een beweerde homoseksualiteit kan immers slechts aannemelijk worden geacht wanneer de asielzoeker blijk geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht. Indien stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, dan kan de geloofwaardigheid wel degelijk blijken uit de asielzoekers verklaringen betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit (*Guidelines on International Protection No. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, § 62 - 66).

Van verzoekende partij kan en mag derhalve in alle redelijkheid worden verwacht, nu haar beweerde homoseksuele geaardheid en haar homoseksuele ervaringen aan de basis zouden liggen van haar vervolging in en vrees ten aanzien van haar land van herkomst Kameroen en gelet ook op haar verklaring ter terechtzitting dat het niet evident is om de homoseksuele geaardheid te erkennen wanneer je uit een land komt waar streng wordt opgetreden tegen homo's, haar verklaarde homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige, concrete en doorleefde verklaringen, waar ze echter in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij wijst op het feit dat het niet evident is om zijn of haar geaardheid te erkennen wanneer men uit een land afkomstig is waar streng wordt opgetreden tegen homo's en stelt dat zij geprobeerd heeft om normaal te leven, wijst de Raad naar de bestreden beslissing waar met betrekking tot haar verklaringen omtrent haar homoseksuele geaardheid het volgende wordt vastgesteld:

“Vooreerst dienen uw verklaringen opgemerkt betreffende de wijze waarop u zich bewust zou zijn geworden van uw homoseksuele geaardheid, en van zichzelf begrepen zou hebben homoseksueel te zijn. Gevraagd op welke leeftijd u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen, en wanneer dit u voor het eerst begon te dagen, antwoordde u dat u ongeveer 34 jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd hoe u dat opmerkte, en u aangemaand hierover vrijuit te vertellen, verklaarde u – niet meteen een antwoord biedend op de u gestelde vraag – dat u eerder relaties had met vrouwen, dat u besepte dat u niet ‘goed’ was voor vrouwen, dat de vrouwen over u roddelden en zeiden dat u hen seksueel niet wist te bevredigen, en dat u zich daarom schaamde. Gevraagd of u zich, voordat u 34 jaar oud was [in het jaar 2007, gegeven de door u opgegeven geboortedatum – 18 juni 1973], ooit al aangetrokken had gevoeld tot mannen, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat u toen besepte dat u niet goed was voor een vrouw. U opnieuw gevraagd of u zich, voordat u 34 jaar oud was, ooit al aangetrokken gevoeld had tot mannen – los van de vraag of u nu al dan niet vrouwen wist te bevredigen – antwoordde u ontkennend, en verklaarde u voorheen nooit tot mannen aangetrokken te zijn geweest, en daaraan nooit te hebben gedacht. U gevraagd hoe dit alles dan veranderde, en hoe u dan plots uw aantrekking tot mannen besepte, verklaarde u dat u zich op een bepaald moment afvroeg waarom u bij een vrouw zou blijven die u niet kunt bevredigen, en u er dan aan dacht dat, indien u uw oriëntatie zou wijzigen, u zou kunnen doen wat u wilt. Gevraagd of het dan een keuze was om homoseksueel te worden, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u hier dan voor koos omdat u vrouwen niet goed kunt bevredigen, dan wel omdat u zich ook tot mannen aangetrokken voelde, antwoordde u – herhalend, en de u gestelde vraag ontwijkend – dat u zich aangetrokken voelde tot een man aan de leeftijd van 34, en u vrouwen niet kunt bevredigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U verklaarde verder dat u besepte dat u vrouwen [seksueel] niet weet te bevredigen, en u dan een manier zocht om – zo verklaarde u – ‘uw oriëntatie gradueel te veranderen’. Gevraagd hoe dat gaat, ‘gradueel de geaardheid veranderen’, verklaarde u dat u zichzelf steeds opnieuw dwong om een man te bewonderen, en u dacht dat u op een dag misschien zou veranderen. Gevraagd of het dan gewoon een kwestie is van naar mannen te kijken, in de hoop dat u op een dag zou veranderen, antwoordde u bevestigend en verklaarde u veel plezier te halen uit mannen. U opnieuw gevraagd wat meer uitleg te geven bij uw verklaring dat u zichzelf ‘dwong’ om homoseksueel te worden, antwoordde u dat u al lang omging met O.(...), u reeds in 2007 uw oriëntatie begon te veranderen, en uw oriëntatie dan ‘gradueel veranderde’. Gevraagd of een seksuele oriëntatie dan iets is dat je gewoon kan kiezen, dat men kan veranderen indien gewenst, antwoordde u bevestigend, en voegde u eraan toe dat u er nu al zes jaar mee bezig bent – hetgeen wel vreemd is, gezien u reeds meer dan 6 jaar in België bent – en u het nu niet meer zal veranderen omdat u het leuk vindt. Gevraagd of u zich voorafgaand aan 2007 ooit al aangetrokken voelde tot een andere man, antwoordde u – tegenstrijdig aan uw eerdere, hierboven reeds vermelde, verklaring dat u zich voorheen nooit aangetrokken voelde tot een andere man – bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd wanneer u zich dan begon te realiseren dat u

op mannen, eerder dan op vrouwen, valt, verklaarde u dat dat in 2005 of 2006 was. Gevraagd wat u toen zelf dacht over de gevoelens die u gewaar begon te worden, antwoordde u – verrassend genoeg, gezien uw eerdere verklaringen dat het uw keuze was om ‘gradueel uw geaardheid te veranderen’, en u zichzelf dwong om mannen te bewonderen – dat u uw gevoelens poogde te negeren, u het als een taboe zag, en u bang was. Gevraagd wanneer u uw gevoelens dan begon te aanvaarden, nadat u deze in het begin onderdrukte, verklaarde u dat u het niet langer verdruchte na uw eerste [homoseksuele] ervaring in het jaar 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd of u op heden nog aangetrokken bent tot vrouwen, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u voorheen, voor het jaar 2005, dan wel tot vrouwen aangetrokken was, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of uw gevoelens voor vrouwen dan plots verdwenen, antwoordde u bevestigend, verklaarde u dat u voorheen aangetrokken was tot vrouwen, maar u ‘het’ wel zou geprobeerd hebben met een man voorafgaand aan 2005, indien u de opportuniteit

zou hebben gehad. U erop gewezen dat u eerder verklaarde dat u zich voorafgaand aan 2005 nooit aangetrokken had gevoeld tot een andere man, en gevraagd waarom u dan verklaart dat u al voorafgaand aan 2005 seks zou hebben gehad met een andere man, als u daartoe de kans had gekregen, antwoordde u dat u zich toen inderdaad nooit aangetrokken had gevoeld tot mannen, maar u het toch geprobeerd zou hebben, daar u vrouwen (seksueel) niet weet te bevredigen. U erop gewezen dat het toch niet zo is dat men, omdat men een vrouw niet kan bevredigen, zomaar met mannen zou slapen, antwoordde u dat u de ervaring wou hebben, en u wou kijken of u zichzelf zou kunnen bevredigen. U verklaarde voorts dat u eerst een ervaring wou hebben met een andere man, en u nadien zou zien of u het wou of niet, maar dat u hiertoe de kans niet kreeg. Gevraagd of u dat dan eerst moet uitproberen – seksuele betrekkingen met een andere man – alvorens u wist of u al dan niet homo was, antwoordde u – wars van enige doorleefde ervaring – dat het is zoals een blikje Coca Cola – ‘als je niet proeft, weet je niet hoe het smaakt’. Gevraagd waarom u dat überhaupt wou proberen, gegeven het enorme taboe op homoseksualiteit in Kameroen, antwoordde u – de u gestelde vraag ‘waarom’ ontwijkend – dat u het in het geheim wou proberen, en niet alle homoseksuelen in Kameroen worden betrap (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). U gevraagd hoe het komt dat u het [seksuele betrekkingen met een andere man] enerzijds wou uitproberen, maar u anderzijds verklaarde dat u uw gevoelens onderdrukte, gegeven het taboe op homoseksualiteit in Kameroen, antwoordde u – nietszeggend – dat het enkel een taboe is, indien je wordt betrap. Gevraagd of u het moeilijk vond om, voor zichzelf, te aanvaarden dat u homo was, antwoordde u dat het moeilijk was, maar u het aanvaardde. U herinnerd aan uw verklaringen dat u zelf koos om uw seksuele oriëntatie te wijzigen, antwoordde u bevestigend, verklaarde u dat u het inderdaad ‘gradueel veranderde’, maar dat het moeilijk is om te aanvaarden eens je veranderd bent. Het dient vastgesteld dat het geheel aan bovenstaande verklaringen geenszins aannemelijk is, en getuigt van een manifest gebrek aan doorleefde ervaringen. Immers, de wijze waarop u uw bewustwordingsproces van uw beweerdde homoseksuele geaardheid schetst – als zijnde een bewuste keuze waartoe u zichzelf dwong omdat vrouwen smalend deden over uw seksuele prestaties bij hen – dit alles in het kader van een manifest homofobe maatschappij, overtuigt allerm minst, en geeft geen enkele blijk van enige doorleefde ervaringen – homo zijnde in een homofob land als Kameroen – maar geeft veeleer blijk van een manifest gebrek aan inzicht in de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Kameroense, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Ondanks de talloze en verscheidene vragen die u gesteld werden – in een poging om te peilen naar de emoties waardoor u heen ging bij het besef homoseksueel te zijn, bij het besef dat u anders was dan de meeste andere jongens van uw leeftijd, dat uw homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk niet getolereerd wordt in Kameroen, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden en familieleden – komt u telkens niet verder dan herhalende verklaringen over hoe u niet in staat zou zijn om vrouwen seksueel te bevredigen, en u er daarom voor koos om eigenhandig uw seksuele oriëntatie ‘gradueel’ te wijzigen. De wijze waarop u uw homoseksuele geaardheid beschrijft – als zijnde iets waartoe je jezelf kan dwingen, na een bewuste keuze – is een danig simpele en allerm minst doorleefde voorstelling van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend, levend en werkend in een homofobe maatschappij als de Kameroense, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele concrete gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u homoseksueel bent – iets waartoe u zelf zou hebben besloten, nadat u zichzelf zou hebben gedwongen om ‘mannen te bewonderen’ – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit. Immers, hoewel een

verschillende culturele achtergrond aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontluikende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homoseksueel te leven in een homofobe maatschappij als de Kameroense, dient vastgesteld dat u geenszins in staat bleek om uw ervaringen enigszins te concretiseren en uit te leggen, u steeds dezelfde beknopte verklaring bleef herhalen – namelijk dat u vrouwen seksueel niet goed kon bevredigen – en u zelfs verviel in algemene, nietszeggende frasen wanneer u gevraagd werd waarom u ervoor opteerde om homoseksueel te ‘worden’ voordat u zich ooit aangetrokken had gevoeld tot een andere man [cf. ‘het is zoals een blikje Coca Cola, als je niet proeft, weet je niet hoe het smaakt’]. Uw verklaringen omtrent de bewustwording van uw beweerde homoseksuele geaardheid, geven geen enkele blijk van werkelijke, concrete en doorleefde ervaringen. Uw verklaringen geven dan ook geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen. Bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij -wier algemene kritiek dat in de bestreden beslissing tekort door de bocht zou worden geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan haar homoseksuele geaardheid geenszins opgaat gelet op voorgaande omstandige en pertinente motivering- ontkracht, noch weerlegt de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal terecht tot de vaststelling kwam en geoordeeld heeft dat aan verzoekende partij haar beweerde homoseksuele geaardheid (en homoseksuele relatie in Kameroen) geen geloof kan worden gehecht.

In de bestreden beslissing wordt daarnaast ook terecht vastgesteld dat verzoekende partij haar extreem laattijdige asielaanvraag -ze wachtte na haar aankomst in België in januari 2010 nog meer dan zes jaar om asiel aan te vragen-, de vaststelling dat zij de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden door initieel haar verblijf in Denemarken te ontkennen en bewust foutief te verklaren nooit naar een ander Europees land te zijn gereisd -ze gaf haar bedrog toe na confrontatie door de commissaris-generaal met de informatie op haar Facebookprofiel-, alsook het gegeven dat verzoekende partij zich in 2011 en 2012 nog zelf persoonlijk en spontaan wendde tot de Kameroense autoriteiten (welke ze nochtans verklaart te vrezen) voor documenten, en haar autoriteiten haar schijnbaar zonder enig probleem officiële documenten zoals een paspoort afleverden en documenten op haar naam registreerden en legaliseerden, op zeer ernstige en fundamentele wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid en de ernst van haar verklaarde vervolgingsproblemen in en vrees ten aanzien van Kameroen. Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten bij die vermogen afbreuk te doen of een ander licht te werpen op de verschillende en talrijke vaststellingen die de commissaris-generaal terecht alzo deden besluiten.

Ook de vaststelling dat verzoekende partij hier in België nog lange tijd -bijna net geen jaar blijkens haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal- een relatie had met een vrouw en zij zelfs een aanvraag indiende om met haar in het huwelijk te treden, vormt, zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt, een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van (haar verklaringen omtrent) haar gevoelsleven en bij uitbreiding haar relaas.

De door de verzoekende partij bij haar aanvullende nota gevoegde documenten vermogen geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaarde homoseksuele geaardheid en haar asielaanvraag te herstellen. Aan voorgelegde documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* geenszins het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, motieven welke niet worden ontkracht of weerlegd. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden, gelet ook op de vaststelling dat de neergelegde zwart-wit foto's dermate vaag en van erg slechte/onscherpe kwaliteit zijn waardoor het geenszins vaststaat of met zekerheid kan worden gesteld dat het wel degelijk verzoekende partij betreft die in allerlei poses met een andere man dan wel in een of andere bar staat afgebeeld en het gegeven dat dergelijk beeldmateriaal gemakkelijk kan worden geënceneerd, gemanipuleerd en bewerkt, gelet ook op het gesolliciteerde karakter van de bijgebrachte getuigenissen, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in de Kameroense pers en het mogelijk is om tegen betaling artikels met een valse inhoud te laten verschijnen en dit in het bijzonder voorkomt in het kader van asielaanvragen die in het buitenland worden ingediend door personen van Kameroense nationaliteit, kan aan de door verzoekende partij als bijlage aan haar aanvullende nota gevoegde documenten geen

bewijswaarde worden gehecht. De krantenartikelen uit de kranten 'Eden' en 'The Guardian Post', werden overigens reeds eerder in originele vorm neergelegd, doch verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de vaststellingen die de commissaris-generaal terecht twijfels deden plaatsen bij de authenticiteit en betrouwbaarheid van die documenten. Het gegeven dat verzoekende partij op enkele van de foto's (beweerdelijk) in een homobar (ergens in het Luikse) staat afgebeeld en zij mails ontvangt van en een schrijven neerlegt van een holebi-organisatie, vormt bovendien, in tegenstelling tot wat ze voorhoudt, geen bewijs van haar beweerde, doch ongeloofwaardig bevonden homoseksuele geaardheid.

Verzoekende partij maakt haar beweerde homoseksuele geaardheid en haar asielrelaas geenszins aannemelijk of geloofwaardig. Ze formuleert voor het overige geen concrete en daadwerkelijke opmerkingen aangaande de in de beschikking van 5 oktober 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kameroen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS